

Nočni klic iz leta 3069

(okoljska grozljivka)

»Bzzzzzzz, bzzzzzzz.«

Hitro se zbudim in pogledam na uro. »Štiri zjutraj je, kdo bi me zdaj klical,« si zašepetam. Dvignem telefon in pogledam, kdo je. Na ekranu ni številke, klicatelj neznan. Oglasim se in rečem: »Lahko počakate samo minutko, da pridem ven iz sobe, da ne zbudim brata.« Tečem v dnevno sobo in prislonim telefon na uho.

"Halo, je kdo tam?" vprašam, a brez odziva. Ravno ko nameravam prekiniti, zaslišim šum. Telefon prislonim nazaj na uho in poslušam. Vse, kar lahko slišim, je robotski glas: »Pozdravljeni, kličem iz centra na Marsu. Sem robotski pomočnik doktorja Thompsona, identifikacijska številka 2758. Kličem iz leta 3069. Doktor mi je ukazal, naj pokličem kateregakoli najstnika iz leta 2020. To je obdobje, ko se je koronavirus najhitreje širil. Virus je do leta 2030 pokončal skoraj 95 % svetovnega prebivalstva,« slišim kovinski glas in sem naenkrat popolnoma buden.

»Takrat so se vsi preživeli znanstveniki zbrali in se odločili, da je najbolje ne porabljeni več sredstev za iskanje zdravila, ampak naj se preživeli čimprej odselijo na druge planete, ki so primerni za življenje. Do takrat se je koronavirus namreč tako hitro razvil, da se je prenašal iz vseh živih bitij, preko predmetov in tudi po zraku. 90 % preživelih se je odločilo zapustiti svoj domači planet. Ostali, večinoma starejši, so se odločili, da bodo ostali na Zemlji, saj bi na drugih planetih samo oteževali življenje. Ostali pa so pobrali samo življenjsko potrebne stvari in se vkrcali na rakete. Tretjina prebivalstva je pristala na Veneri, tretjina na Marsu, ostala tretjina pa se je porazdelila po vesoljskih postajah po galaksiji,« zgodba postaja vse bolj neverjetna.

Kovinski glas nadaljuje: »Družina doktorja Thompsona se je začasno vselila na eno od 40 vesoljskih postaj, ki so jih ljudje do takrat poslali v vesolje. Do leta 3000 se je življenje na Marsu počasi ustalilo in sem so poslali še polovico ljudi z vesoljskih postaj. Leta 3045 se je družini Thompson rodil sin. Danes, pri 24 letih, je eden od peščice znanstvenikov, ki se ukvarjajo z največjim problemom v zgodovini človeštva. Vsi znanstveniki poizkušajo uničiti koronavirus z zdravilom, doktor Thompson pa se je domislil novega načina. Zato te pravzaprav kličem.«

Zdaj sem postal res pozoren. »Dr. Thompson je menil je, da je najbolje priti v kontakt z nekom, ki je živel v času pandemije. A vsi so mislili, da je ta način neuporaben, zato so financiranje tega projekta ukinili. Ker pa Thompsonova družina še kar premožna, se je odločil, da bo svoje raziskave financiral sam in dokazal drugim, da je imel prav. Po nekaj letih zahtevnih raziskav je končno ugotovil, kako lahko pride v kontakt s komerkoli iz preteklosti - ampak le, če je ta oseba imela telefon. Ravno, ko je že skoraj poklical nazaj v leto 2020, je na Mars padel manjši meteorit. Vsi ljudje so se zaradi varnosti vkrcali na rakete in odleteli na vesoljske postaje, dokler se znanstveniki ne prepričajo, da je življenje na Marsu spet varno. Preden pa je doktor Thompson odšel, mi je naročil, naj do njegove vrnitve preizkušam različne algoritme in najdem pravega, ki bi nam lahko zagotovil stik z preteklostjo. Tri mesece

sem brez prestanka preizkušal in spreminjal algoritme in zdaj sem končno prišel v stik s teboj,« slišim robota z oddaljenega planeta.

Sploh ne vem, kaj naj si mislim, glas pa nadaljuje: »Dr. Thompson mi je naročil, naj ti povem, kaj se bo zgodilo, če se situacije s koronavirusom kmalu ne boste lotili bolj resno. Želim, da to sporočilo predaš nekemu, ki ima visok položaj v svetu in bo poskrbel, da bodo ljudje to situacijo čim prej začeli jemati resno. Povej, da je nujno ubogati pravila vlade in čim več sredstev nameniti za razvoj zdravila.«

»Na žalost je to verjetno edini klic, ki ga bom lahko opravil, saj zmanjkuje elektrike. Želim ti srečno in uspešno življenje in te res lepo prosim, da to sporočilo čimprej predaš naprej. Lep pozdrav in srečno." To so bile zadnje besede, ki sem jih slišal od robotskega pomočnika doktorja Thompsona...

»Bzzzzzzz, bzzzzzzz.«

Prebudi me alarm na mojem telefonu. V postelji sem, torej je bil cel ta pogovor samo sanje. Ampak... Kaj pa, če imajo te sanje kakšen pomen? Kaj, če se bo to zares zgodilo? Bi morda moral ukrepati?

O tem razmišljam, ko se oblačim se, ko jem zajtrk in ko se odpravim na svoj jutranji sprehod. Pokličem prijatelja, da bi mu povedal o svojih sanjah, a ko se oglasi, pozabim čisto vse, kar sem sanjal...

Anže Obreza, 1.b